

גליון פרשת נח תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי' פרק יד.

הפסוקים הקרובים נביא עזריה סרקיט מאמאר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות בנוסח אחרונה.

מובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (עקב ע' צה) בבאור הברכות שברוך הוא המשכת האורות והשפע למטה, ואתה הוא קו הימין, הני"ה קו האמצע, אלהינו קו השמאל, מלך העולם כנגד המלכות שמקבלת את השפע מהג' קוין. נראה דלכן הסדר הוא ימין, אמצע, שמאל, מלכות, לרמז שהשמאל מקבל את כל השפע להעביר למלכות. וכן מצינו בעבודת הכהן גדול במזבח, שהתחיל עם צד דרום המסמל את הימין, ואחר כך הלך למזרח המסמל את האמצע, ואחר כך לצפון המסמל את השמאל, ואחר כך למערב המסמל את המלכות. כמובא ברבנו בחיי (ויקרא א, יא) **עלה בכבש ופנה לסובב** הוא הראשית המקיף את הכל, ובא לו במחשבה לקרן דרומית היא מדת החסד, ומדרומית למזרחית הוא תפארת ישראל ומזרחית לצפון להשלים צד הגבורה, ומצפונית למערבית שהיא מלכות. וכן נראה דיסוד המזבח המסמל את היסוד, כמובא בספר הליקוטים' להאריז"ל (ויחי ע' קל), היה בצדדי צפון ומערב של המזבח, לרמז שסוד הזיווג בין יסוד המזבח המסמל את היסוד, ובין המזבח המסמל את המלכות, הוא בסוד שני צדדים אלו של צפון מערב. ולכן הזיווג נעשה דרך שפיכת הדם כדבארנו במאמר 'חשמל דם', דדם מסמל את מדת הגבורה שמזוגת יסוד ומלכות. וכן נראה דיש רמז בבית המקדש לחתוך הגבורה בכלים שבהם היו נותנים את הדם. דמובא ברש"י (פסחים סד. ד"ה ולא היו) שכלים אלו היו **חדין תחתיהם**, ויש כאן רמז שמדת הגבורה הנרמזת בדם היא בבחינת חד בחלק התחתון שמשם כפיכול יורד השפע למטה.

וכן מצינו במשנה (מידות ב, א) שבית המקדש היה בנוי בתוך חומת הר הבית בשטח הגובל עם צפון ומערב, ואלו השטחים הגובלים עם דרום ומזרח היו מחוץ לעזרה. וגם כאן נראה דבא לרמז שהשפע של צד הקדשה שיורד במקדש, יורד דרך הצפון למערב. וכן מצינו בזהר (וירא קכ.) **"את יצחק"** זה הוא צפונית מערבית, רואים שחבור צפון למערב הוא החבור של יצחק. וכן מצינו במשנה (שם ב) **כל הנכנסין להר הבית נכנסין דרך ימין ומקיפין ויוצאין דרך שמאל**. וגם כאן נראה דיש רמז שקבלת השפע היא בצד השמאל לכן יוצאין דרך שם. וכן מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"א) שהעולם הוא דוגמת המקדש, וכשם שבמקדש העזרה היתה בצד הצפוני, כך בעולם עקר הישוב נמצא

בצד הצפוני של העולם. וכן רואים בגשמיות בארץ ישראל, שצד הדרום הוא מדבר גבש כמעט ללא מים וצמיחת פרות המסמלים שפע, וצד הצפון מלא במים וצמיחה. וכן מצינו בזהר (ויגש ר: עם פירוש 'מתוק מדבש') על הכתוב **"הר ציון ירכת צפון"** שבית המקדש בנוי בצפון ירושלים, כי מצפון היסוד משפיע את השפע. וכן מובא ב'רוקח' (פרשת דברים) שיירושלים נמצאת בצד הצפוני של ארץ ישראל. וכן מצינו בזהר (ויצא קמז). שהשמש המסמלת את היסוד זורחת מצד מזרח והולכת לדרום, ומשם לצפון, ומהצפון למערב. וכן שמו של יוסף אברהם המסמל זוג יסוד ומלכות, מלשון מברין ומלשון ברכה, כמובא בזהר (מקץ קצז), מרמז בס"ת **בתשעה** אפנים בכתוב (יחזקאל מו, ט) **"והבא דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה לא ישוב דרך השער"**. וכן תבת **"ציון"** מופיעה 108 פעמים בתנ"ך כמנין חצי. [ציון ללא תוספות]. דציון הוא השם של היסוד בבית המקדש, והיסוד משפיע חצי.

מצינו ברש"י (שמות כו, לה) **שלחן בצפון משוך מן הכתל הצפוני שתי אמות ומחצה. ומנורה בדרום משוכה מן הכתל הדרומי שתי אמות ומחצה. ומזבח הזהב נתון כנגד אור שבין שלחן למנורה משוך קמעה כלפי המזרח וכלם נתונים מן חצי המשכן ולפנים.** רואים שכלי המשכן נתונים מחצי המשכן ולפנים, ומבאר לדברינו דכלי המשכן ממשיכים את שפע המשכן, שהוא בסוד חצי. עין ב'ספר הלקוטים' להאר"ז^ל (תרומה קעז) שמחשב במדות היריעות יחד שמגיעות למספר ח"ק. ובארנו לעיל שח'ק בגימטריא חצי, ומסמל את השפעת החצי של יצחק.

כתוב (במדבר יח, כא) **"ולבני לוי הגה נתתי כל מעשר בישראל לנחלה חלף עבדתם אשר הם עבדים את עבדת אהל מועד"**. נראה דיש כאן רמז שעבודת אהל מועד היא בבחינת **"חלף עבדתם"**, דחלף הוא סכין. ועבודת אהל מועד היא לעורר את בחינת הסכין לחתך את השפע לישראל, וכן הכתוב (שם לא) **"כי שכר הוא לכם חלף עבדתכם"** בגימטריא ספירות, דעבודת החלף נעשית בספירות. וכן בארנו בפתחה לספר שהספירות הן בחינת שערות, ומובא בספר 'ערכי הקדש' (ערך חלפים) בשם ספר 'שרשים' שהשערות נקראות **"מחלפות ראשי"** כי הן דומות לסכינים שנקראים חלפים, וכן חלף הוא אותיות פלח שפרושו חצי כמובא ברש"י (שה"ש ד, ג), דעבודת הסכין היא לחתך לחצי, וכן פל"ח מרמז בפסוקים המרמזים על השפעת היסוד למלכות, (בראשית מה, ג) **"ויאמר יוסף אל אחיו"** בדלוג שתי אותיות, וכן (שם מז, יז) **"ויתן להם יוסף לחם"**, וכן (שם מז, כו) **"וישם אתה יוסף לחק"**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' משה ארמני שליט"א שתמר הוא מלשון חלוף, כמו שכתוב (ויקרא כז, י) **"והיה הוא ותמורתו יהיה קדש"**. ומבאר לדברינו, דתמר מסמל את היסוד שמשפיע בבחינת חלוף.

מצינו בגמרא (שבת פט:) **אמר לו ליצחק בניך חטאו, אמר לפניו רבוננו של עולם בני ולא בניך וכו', אם את סובל את כלם מוטב, ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך.** נראה דלכן יצחק אמר **פלגא עלי ופלגא עליך**, דכיון שדרכו לחלק כל דבר לשני חצאים, גם כאן הוא חלק לשני חצאים. וכפי שכבר בארנו שחצי מרמז בשמו של יצחק בהפוך אותיות. ונראה דלכן יצחק מוכן לסבל יסורים עבור כלל ישראל דכיון שהשפע דקדשה עובר דרכו הוא מרגיש כבכול אחריות שהשפע יעבר

ומוכן לסבל עבור זה. וכן מצינו במדרש (ילקוט וישב קמו) שביום שיצחק נפטר יצא יוסף מבית האסורים. ונראה דפטירת יצחק היתה היסורים והכפרה שהוא כביכול לקח על עצמו, עבור יציאת יוסף היסוד דקדשה מבית האסורים להשפיע השפעתו בעולם. ולכן זה היה בראש השנה כמובא בגמרא (ר"ה י:) דראש השנה הוא יום דין שבו יצחק פועל את פעלותיו. וכן אומרים בתפלת ראש השנה **עז בידך וגבורה בימינך ושמך נורא**, דיום זה הוא בחינת **עז בידך** המסמל את מדת הגבורה שביד שמאל, וגבורה **בימינך** מסמלת את מדת הגבורה שבימין, ואז נעשה **שמך נורא** המסמל את שני הקנים הנכללים בעמוד האמצע שנקרא נורא.

מצינו בזהר (הקדמה יא) "ואני ברב חסדך אבוא ביתך" זה אברהם, "אשתחנה אל היכל קדשך" זה יצחק, "ביראתך" זה יעקב. נראה דהזהר מרמז שהשפע דקדשה שיורד לעולם יורד דרך יצחק, לכן **"אשתחנה אל היכל קדשך" זה יצחק.** וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' קכו) שהפתוב (משלי כז, ה) **"טובה תוכחת מגלה מאהבה מסתרת"** מרמז על הגבורות שמתגלות שהם בבחינת תוכחת, והן טובות מ'אהבה מסתרת' המרמזת על החסדים הנסתרים שאינם מתגלים. וכן בזמירות שבת נאמר **משך חסדך לידועין אל קנא ונוקם**, ורואים שהמשכת החסד היא דרך בחינת אל קנא ונוקם המרמזת על מדת הדין.

מצינו בגמרא (יומא מג:) בכל יום מקריב פרס בשחרית ופרס בין הערבים. נראה דלכן הקטרות היתה חצי בבקר וחצי בערב, דמובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (עולם העשיה ע' קיח) שהקטרות היא המשכת מוחין דאמא שהיא המשכת צד השמאל. וכיון שהמשכת השמאל מתחלקת לשני חצאים, חלקו את זה לשני חצאים. וכן עשו את הקטרות דקה מן הדקה, ודקה בגימטריא **חצי.** וכן מצינו בזהר (וירא קכ.) שהקטרות היא בסוד עקדת יצחק המרמזת על העלאת הגבורה על המזבח.

וכן בקרבן תמיד שהקריבו אחד בבקר ואחד בין הערבים מובא ברבנו בחיי (במדבר כח, ז) שנים ליום כנגד היום, כלומר נגד זריחת השמש בין בשל שחר בין בשל בין הערבים, פי הפננה לקו האמצעי שהוא כח השמש, ובזה היה עולם מתקנים ומתפרנס והיו המזונות מתברכין. רואים שקרבן תמיד היה נשחט כנגד השמש לרמז שהוא מעורר את השפעת היסוד הנקרא שמש. וגם כאן נראה שבגלל שהשפעה זו מתחלקת לשני חצאים, לכן היו מקריבים שני קרבנות, אחד בבקר ואחד בין הערבים. וכן מצינו במדרש (ויק"ר ב, יא) **בשעה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו התקין הקדוש ברוך הוא ב' כבשים אחד של שחרית ואחד של ערבית.** ונבאר לקמן שעקדת יצחק מסמלת את חלקת הגבורה לשני חצאים. וכן מצינו בזהר (שמות כא:) **שני כבשים שבכל יום, האחד מתקרב כנגד מדת החסד, והשני כנגד מדת הדין.**

וכן במנחת מחבת שמביא הכהן גדול בכל יום בבקר ובין הערבים, הדין הוא שמביא **חצי** עשרון בבקר, ו**חצי** עשרון בין הערבים. ומצינו במשנה (מנחות נ:) שהכהן גדול חיב להביא עשרון שלם

ולחצות אותו, ורואים את פעלת החתוך לשני חצאים, בקרבן המנחה. וכן בארנו לעיל את כל הסוד של מנחה, שהוא סוד החצי.

מצינו בזהר (פנחס רלו). **צדיק יסוד בו סוד**. וכן מצינו בזהר (פקודי רלד). **"סוד הוי"ה ליראיו ובירתו להודיעם" מפני שהוא מקום שעומד לגלות**. בארנו במאמר 'חשמל דם' שסודות התורה באים מהיסוד הרוחני, והשפע שנמצא ביסוד הוא בבחינת סוד עד שיצא החוצה ומתגלה במלכות, וזה אומר הזהר שהכתוב מרמז **"ובירתו להודיעם"** שהבירית מגלה את סודות התורה. וכן מובא בספר 'ציון ועריה' מהג"ר משה וואלפסון שליט"א שהכתוב (תהילים כה, יד) **"סוד הוי"ה ליראיו" ס"ת הו"ד**, נראה דיש כאן רמז שגלוי הסוד נעשה דרך מדת ההוד המסמלת את הגבורה, ולכן רשבי" שגלה את סודות התורה היה בבחינת הוד. וכן **"ליראיו"** מרמז על מדת הגבורה שהיא בבחינת יראה.

מצינו בזהר (פנחס רכח): שמדת התפארת היא בבחינת סוס, שכל הספירות רוכבות עליו להשפיע דרכו את השפע. וכן בארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהקב"ה כפיכול רוכב כמו פרש על מדת התפארת להשפיע את השפע למלכות. ומובא בלק"ת מבעל התניא (שיה"ש יא): שהשפעה זו נמשלה לרכיבה על סוס כיון שהסוס רץ מהר וביכלתו להגיע למקומות רחוקים, וזה מרמז על השפע שיוצא מהר ומגיע רחוק. נראה להוסיף שלכן זה נמשל לסוס, דסוס דרכו לדלג ולקפץ, וזה מרמז על מדת הגבורה שמדלגת מעל חלק מהמקומות ועוצרת את השפע. וכן **אוכף** שהוא כלי שמיעד לרכיבה בגימטריא **חצי**. וכן מצינו במדרש (תנחומא פקודי ג) **מניחין לו אוכפו עליו נותנין לו אשה**, ורואים שהנושא אשה נמשל לחמור ששמים עליו אוכף, ונשואין מסמלים את השפעת החצי. וכן איל המסמל את מדת הגבורה יש לו תכונה לקפץ ולדלג כשרגליו שוות, כמו שכתוב (תהילים קיד, ו) **"תרקדו כאילים"**. וזה מרמז על חתוך חד של הגבורה. וכן מצינו ברש"י (נחום ג, ב) שקפיצת הסוס נקראת בשם סוס דוהר, ודוהר בגימטריא **גבורה**. וכן דוה"ר ס"ת הכתוב (בראשית כא, ג) **"ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק"**, דפסוק זה מרמז על אברהם המסמל את מדת החסד שמוליד את יצחק להשפיע דרכו את השפע, דרך בחינת דוהר. וכן דוה"ר ס"ת הפסוק המדבר על יצחק (שם כד, סה) **"מי האיש הלזה ההלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני"**. וכן הכתוב המסמל את השפעת הגבורה (משלי ג, טז) **"בשמאולה עשר וכבוד" ס"ת דה"ר**. וכן בארנו במאמר 'חשמל כרובים' שמדת התפארת נקראת בשם אביר יעקב, דאביר הוא שמו של הפרש הרוכב על הסוס. וכן נראה להוסיף דאביר עם האותיות בגימטריא **גבורה**, לרמז שפעלה זו היא פעלת הגבורה. וכן פרש פרושו גם לחתך, כמו שכתוב (איכה ד, ד) **"שאלו לחם פרש אין להם"**.

מובא ב'חזקוני' (שמות לד, כו) **בשול לשון גמר, כמו "הבשילו אשכלתיה ענבים"**. נראה דלכן גמר של דבר נרמז במלה בשול, דבשול מרמז על פעלת הגבורה שהיא בבחינת אש, והגמר שיש לגבורה שממנה השפע יוצא החוצה. וכן **מבשל** בגימטריא **שמאל**. וכן מצינו שהלשון **מכה בפטיש** מרמזת על גמר של דבר, והפאה בפטיש מרמזת על פעלת הגבורה שענינה להכות.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַצּוּפֵן מֵהֵרָה"ג ר' זְמִיר כֹּהֵן שְׁלִיט"א (אות ר') שְׁצָרוּף אוֹתוֹת פ"ר פְּרוּשׁוֹ לְהַפְרִיד וְלַחֲתוֹךְ, כְּמוֹ הַשְּׂרָשִׁים פ"ר, ס', פ"ר, ק', פ"ר, מ', פ"ר, ד', פ"ר, ש', פ"ר, ע', פ"ר, ה' וְרַבֵּיהּ, וְעוֹד. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּמוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים לְהֶאֱרִיז"ל (שַׁעַר יוֹח"א ע' רסד) שְׁפַעֲלַת הַגְּבוּרָה הִיא בְּסוּד אוֹתוֹת מְנַצֵּף שֶׁהֵן בְּגִימְטְרִיא פ"ר, כִּי יֵשׁ פ"ר דִּינִים. וּפְעֻלַת הַגְּבוּרָה נַעֲשִׂית דְּרָךְ בְּחִינַת חֲתוּךְ, וְזֶה סוּד הַחֲתוּךְ וְהַפְּרוּר שֵׁישׁ בְּזִמְן הַזּוּג, סוּד הַפְּרִיָה וְרַבֵּיהּ כְּדַלְעִיל. וְכֵן אוֹתוֹת מְנַצֵּף הֵן אוֹתוֹת הַמוֹפִיעוֹת בְּסוֹפֵי תְבוּת, וּמְרַמְזוֹת עַל סִיּוּם הַהִשְׁפָּעָה וְחֲתוּךְ הַשְּׁפַע. וְכַפִּי שְׁבָאֲרֵנוּ שְׁמַלּוּי בְּגִימְטְרִיא אֱלֵהִים, וּמִסְמַל אֶת הַגְּבוּרָה שְׁנוֹתֶנֶת לְכָל אוֹת לְהַתְּפַשֵּׁט עַד סוֹף הַמְּלּוּי שְׁלָה. וְכֵן אוֹתוֹת מְנַצֵּף מְרַמְזִים עַל הַפְּסוּק "ה' מֶלֶךְ, ה' מֶלֶךְ, ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד". מ"ן שְׁבַמְנַצֵּף בְּגִימְטְרִיא מֶלֶךְ. צ' שְׁבַמְנַצֵּף בְּגִימְטְרִיא מֶלֶךְ. פ"ךְ שְׁבַמְנַצֵּף בְּגִימְטְרִיא יִמְלֹךְ. דְּמְנַצֵּף מְסַמְלִים אֶת חֲתוּךְ הַגְּבוּרָה שְׁדַרְכָה ה' מְנַהִיג אֶת הָעוֹלָם. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' אֱלִיָּהוּ בֶן הַקּוֹן שְׁלִיט"א שְׁמַנְצֵפ"ךְ בְּגִימְטְרִיא רַחֵל וְלֵאָה שְׁמַסְמְלִים אֶת חֲתוּךְ הַגְּבוּרָה. וּבִנְיָנִים נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי אוֹתוֹת מְנַצֵּף כְּפִדּוּעַ מִפְּנוֹת הַנְּסִיכָה בְּסִדּוּר הַרְש"ש.

וְכֵן מוֹבָא בְּמִגְלַת עֲמֻקּוֹת' (נִשְׂא) שְׁקוּדָם חֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיוּ רַק כ"ב אוֹתוֹת, וְאַחַר הַחֲטָא נְתוּסְפוּ ה' אוֹתוֹת מְנַצֵּף. וּמִבְּאֵר עַל פִּי דְּבַרְיֵנוּ לְעִיל שֶׁחֲתוּךְ לְשָׁנֵי חֲצָאִים הַתְּחִיל בְּחֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, כְּשִׁירְד מְסַפֵּירַת הַיְסוּד לְמַלְכוּת. לְכֵן בְּזִמְן זֶה נוֹסְפוּ ה' אוֹתוֹת מְנַצֵּף. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַמְּפָאָר' (בְּרֵאשִׁית א) בֵּינוֹן שְׁדַבֵּק הָאָדָם בְּכַחוֹת חֲמַרְיוֹת וּבְתַאֲוֹת גּוֹפְנִיּוֹת וְנִתְחַבְּרוּ אֱלֹוֵי ה' חוֹשִׁים גּוֹפְנִיִּים, מִיָּד נִחְלָקָה הַתּוֹרָה לְפַרְשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים, וְהִצְרַךְ לָהֶם מְנַצֵּף שֶׁהֵם ה' אוֹתוֹת לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם סוֹפֵי תְבוּת, שְׂאֵם לֹא חֲטָא אָדָם לֹא הִיָּה צְרִיךְ בְּתוֹרָה אוֹתוֹת מְנַצֵּף לְפִי שְׁכֻלָה הִיָּתָה דְּבַר אֶחָד, וְעַתָּה בְּאֵלוֹ הָאוֹתוֹת שֶׁל מְנַצֵּף נִחְלָקַת לְכַמָּה דְּרָכִים. זֶהוּ שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל מְטַלְטְלִים שְׁבִילָהּ שֶׁל תּוֹרָה, וְנִחְלָקַת הַתּוֹרָה לְחַמְשָׁה חֲמִשִּׁים כְּנֻגַד ה' אוֹתוֹת שֶׁהֵם מְנַצֵּף. וְרוֹאִים שֶׁהַמְנַצֵּף הוֹרִיד אֶת הַתּוֹרָה בְּדִרְגָה, לְהַתְּחַלֵּק לְפַרְשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַתּוֹרָה יִרְדָה מֵהַיְסוּד שְׂשֵׁם הַכֹּל אֶחָד, לְמַלְכוּת, שְׂשֵׁם יֵשׁ חֲלָקָה וְחֲתוּךְ שֶׁל הַגְּבוּרָה. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׂאוֹתוֹת עַמ"ל פ"י סְמוּכוֹת לְאוֹתוֹת מְנַצֵּף, כִּי מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדִין צ"ט): אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, אָדָם לְעַמְל נִבְרָא, שְׁנֵאָמַר "כִּי אָדָם לְעַמְל יוֹלָד", אִינִי יוֹדַע, אִם לְעַמְל פָּה נִבְרָא, אִם לְעַמְל מְלֵאכָה נִבְרָא. כְּשֶׁהוּא אוֹמַר, "כִּי אָכַף עָלָיו פִּיהוּ", הָוִי אוֹמַר, לְעַמְל פָּה נִבְרָא. וְעַדֵּן אִינִי יוֹדַע, אִם לְעַמְל תּוֹרָה, אִם לְעַמְל שִׁיחָה, כְּשֶׁהוּא אוֹמַר, "לֹא יִמוּשׁ סִפְרֵי הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּינִי", הָוִי אוֹמַר, לְעַמְל תּוֹרָה נִבְרָא. וְלָכֵן אוֹתוֹת עַמ"ל פ"י סְמוּכוֹת לְמְנַצֵּף כִּי הַמְנַצֵּף גָּרְמוּ אֶת עַמְל הַתּוֹרָה בְּפֶה, כְּשֶׁהַתּוֹרָה יִרְדָה מֵהַיְסוּד לְמַלְכוּת, שֶׁהִיא הִזְרִידָה מִגֵּן לְעַדוֹן לְעַץ הַדַּעַת שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַזֶּה.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים. והקשר בין אותו האיש לחורבן בית המקדש.

בסדור הרש"ש בהושענא רבא בחבטת הערבה מכונים להשלים את החותם של יום הכפורים, ד"ש חותם פנימי שנקרא ציון, ויש חותם חיצון שנקרא ירושלים, ביום הכפורים מכונים רק את הפנימי שנקרא ציון, ובהושענא רבא מכונים בה' חבטות הערבה ה' אותיות מנצפ"ך של חותם ירושלים. וצריך להבין מה ההבדל בין ציון לירושלים, ומתי נחרבה ציון בחרבן בית המקדש.

מצינו בזהר (פקודי רסב:) דוד ה'ה נעוץ במקור שהמים נובעים. היינו שדוד המלך ה'ה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. דסוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. ולכן נקראת המלכות **בת ציון**. (ע' ישעי' א, ח. וכן סב, יא, וכן זכריה ב, יד, וכן ט, ט ועוד). דהמלכות היא בחינת **בת** והיא מקבלת מציון היסוד שבמלכות. וכן הדבר הראשון שדוד עשה כשבא למלך בירושלים הוא (ש"ב ה, ז) **"וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דויד"**. כיון שעתה הוא המלך הרי היסוד שבמלכות, **ציון**, עבר אליו. לכן כבש את **מצדת ציון**, לסמל שהיסוד שבמלכות ציון עבר אליו.

מובא ב"שער הפונות" להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) שגואל בגימטריא **ארבעים** כמנזן האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) ו**בזה תבין כי אם היות פי גאלה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות**. וכן מובא שם (ע' ריט) **ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שברחם הנוקבא**. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן **משי"ח** במלוי האותיות **מ"ם שיי"ן יו"ד חיל"ת** בגימטריא **יסוד שבמלכות**. ומרמז בפתוב **"מטה עזך ישלח ה' מציון"**.

מובא ב"ספר הבהיר" (קצח) שייסוד האשה הוא בבחינת סדק וחרץ. וכן מובא בספר "זרע קדש" (הגדה של פסח) ששור הפלגים נקרא חריץ, בסוד **"לא יחרץ כלב"**, ומובא ב"שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' ש) שכלב מסמל את היסוד שבמלכות דקלפה. **דכלב מספרו ב"ן** והוא הלעמת זה של שם הו"ה במלוי ההי"ן, שמספרו ב"ן שמסמל את היסוד שבמלכות דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' שלמה הייסקין שליט"א שלכן דוד המלך התפלל (תהילים כב, כא) **"הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי"**, כי **כלב** הוא הקלפה המלבישה על היסוד שבמלכות דקדשה, שבניד דוד.

מצינו ברש"י (סנהדרין כא:) שהיה לדוד **חריץ בראשו במקום השערות**, נראה דחריץ זה מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת חריץ, שהיה ביד דוד והיה במקום השערות המרמזות על החוטים של דוד. וכן מצינו במשנה (ב"ב קז:) שגדל חריץ הוא **ששה טפחים**. ומצינו במשנה (עירובין עח:) **חריץ שבין שתי חצרות עמק עשרה ורחב ארבעה**. ומספרים אלו מסמלים את המלכות, דמלכות

שיכת למספר עשר והיא בבחינת האות ד', והרגל הרביעית של כסא הכבוד הנרמזות במספר ארבע. וכן הפתוח הנאמר על המשיח (ישעי' יא, ד) "והוכיח במישור לענוי ארץ" ס"ת חריץ. וכן חריץ בגימטריא יוסף בנמן המזווגים יסוד ומלכות. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שזהב נקרא חרוץ, כמובא ברש"י (סוטה יב). "בירקרק חרוץ" החרוץ הוא זהב. ונבאר במאמר 'חשמל לולב', שחוטרי הקדשה שמשפיעים לדוד הם בבחינת זהב. לכן דוד בגימטריא זהב ושערותיו היו בצבע זהב, והיה לו שרביט זהב בפתר. וכן מובא ב'רוקח' (בראשית ב) שזהב נוטריקון זה הב, רמז שמשם בא השפע לעולם.

נראה דלכן השתלשל בגשמיות שפרי האתרוג יש בו לפעמים חריצים, דפרי זה מסמל את המלכות שהיא בבחינת חריץ. וכן חריץ בגימטריא שדה המסמלת את המלכות, וכן בגימטריא קרוב, המסמל את היסוד שבמלכות כמובא בזהר (הקדמה ו. עם פירוש 'מתוק מדבש'). והטעם לזה נראה לבאר דהיסוד שבמלכות יוצר קרבה בין אנשים שנוגדים לאותה משפחה. וכן הכתוב (תהילים קיח, טו) "קול רנה וישועה באהלי צדיקים" ר"ת קרוב, דכתוב זה מרמז על שמחת נשואין ולדה וכו' שהן שמחות על התחדשות הקרבה. ועוד אפשר לבאר שכתוב זה מרמז על הקרבה של הצדיקים עם הקב"ה דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת קרוב שמקשר את כלל ישראל לקב"ה.

נראה דהיסוד שבמלכות מרמז בשמו של דוד, דשתי אותיות דל"ת מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא בשער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' רלא), כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל שופר' שהאות דל"ת מסמלת את הדלתות האלו. ואות ו' מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש ד' ו' ד', לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן דן"ד במלוי האותיות דל"ת ו' דל"ת בגימטריא יסוד שבמלכות עם המלים.

וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחרוץ בקיר במרכז החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והעיר הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שם המשפחה שהקימה שם ישיבה ברב המתחם, משפחת גולדשטיין הי"ו, גולד פרושו זהב, הסמל של דוד כדלעיל, ושטיין פרושו אבן המסמלת את המלכות.

והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצרטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים זמירות ישראל. וכן כתוב (מ"ב כג, י) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת מולך מלשון מלכות. וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא תופת, וזה כמנזן השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים תתפ"ו, כדבארנו במאמר 'קץ הגאלה'. וכן כלי התוף ששיך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת תופת. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) "רוח

אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קטיטה' לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה, ורואים שהיסורים שייכים לסוד שבמלכות.

וכן בזמן האבות, וכנראה שעוד קודם לכן, היה גר במקום הזה במצודת ציון, **אבימלך** שעשה ברית עם אברהם ויצחק. והוא היה בבחינת **אבי מלך**, דקלפה, כדבארנו במאמר 'סוד החצי', **שאבימלך** בגימטריא מנחה המסמלת את המלכות, וכן **אבימלך** בגימטריא חצי עם האותיות, דההשפעה למלכות מתחלקת לחצי חצי. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' א) שאבימלך נתגלגל בהורדוס שהיה **מלך ישראל**. וכן מצינו שאברהם ויצחק עשו עם אבימלך ברית **שבועה** שהיא בסוד מספר **שבע** המסמל את המלכות, **בבאר שבע** המסמלת את המלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן רואים שאבימלך נסה לפגם את המלכות כשלקח את שרה וכמעט לקח את רבקה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ב ע' מא, מד) על המדרש (ב"ר סד, ז) **"ויגדל האיש וילך הלוח וגדל" א"ר חנין עד שהיו אומרים זבל פרדותיו של יצחק ולא כספו וזהבו של אבימלך**, שכספו וזהבו של אבימלך יונקים מזבל פרדותיו של יצחק, דיניקת הקלפה היא מהצואה. וכן שרש נשמת דוד הוא מיצחק כמובא בזהר (וישלח קסח):

ויהושע והשופטים לא רצו לכבש את מצודת ציון מנכדי אבימלך בגלל שבועת האבות. וכשבא דוד למלך בירושלים הוא ידע את הסוד שהמלכות דקדשה שיכת למקום זה, לכן הוא פנה קודם לשם, וכיון שכבר עבר הזמן של הברית שכרתו האבות עם אבימלך, ועוד טעמים, עין שם במפרשים, דוד כבש את המקום. ומצינו שנוכדי אבימלך העמידו שם **עורים ופסחים**, להלחם כנגד דוד כמו שכתוב (ש"ב ה, ו) **"וילך המלך ואנשיו ירושלם אל היבסי יושב הארץ ויאמר לדוד לאמר לא תבוא הנזה פי אם הסירך העורים והפסחים לאמר לא יבוא דוד הנזה: וילכד דוד את מצודת ציון היא עיר דוד: ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור ואת הפסחים ואת העורים שנאי נפש דוד על פן יאמרו עור ופסח לא יבוא אל הבית: וישב דוד במצדה ויקרא לה עיר דוד".** ומצינו שני באורים ברש"י, באור אחד (ש"ב ה, ו) **היו להם שני צלמים, אחד עור, ואחד פסח, שנעשו על שם יצחק ויעקב, ובפיהם השבועה שנשבע אברהם לאבימלך.** היינו שהיו שם שני צלמים, אחד עור על שם יצחק אבינו, והשני פסח על שם יעקב אבינו כדי להזכיר את ברית האבות. ורואים שבמקום זה היו סמלים של יסורי הצדיקים עוד לפני זמן דוד. ובאור שני ברש"י (דבה"א יא, ה) **נתנו עורים ופסחים לפני שער העיר לאמר לא יבא דוד הנזה פי אם ילחם עם העורים הללו פי ידעו כי בזוי הוא למלך להלחם עם העורים ומתוך כך ישוב ולא ילחם עמהם.** וגם לפי פרוש זה רואים שהמקום שם היה מאז ומעולם של בעלי יסורים.

בארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' שציון וירושלים שיכות ליסוד הנוקבא, שהוא היסוד שבמלכות שמקבל את השפע, ציון היא פנימיות היסוד נוקבא, וירושלים היא החיצוניות. ובלשון הספר

ש'ערי גן עדן' (אות ב' דרך ג') ציון היא גוף יסוד הנוקבא, וירושלים היא הבשר התפוח שביסוד נוקבא. וכיון שלשם מגיע כל השפע, כל הספירות מתאחדות במקומות אלו, ושם נמצא סיום הקו וחוט שיוזרד להאיר בכל העולמות דרך בחינת היסוד כדלעיל. וכן רואים בתפלת 'עלה ויבוא' שמזכירים קודם את מלכות בית דוד שהיא הפנימי, ואחר כך את ירושלים שהיא החיצון. ואחר כך את כל עם ישראל שמקבלים משם. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשתך. וזכרון כל עמך בית ישראל. וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שביום כפור מתקנים את ציון, ובהושענא רבא מתקנים את ירושלים. וכן כתוב (ישעי' ב, ג) "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים". ורואים שמציון יוצאת תורה שהיא פנימית, ומירושלים יוצאת נבואה, שהיא חיצונית ביחס לתורה.

כתוב (ש"ב ה, ח) "ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור וגו'". וב'מעם לועז' מביא פרוש 'אברבנאל' וזה לשונו "כל מכה יבסי" כל מי שיכה ראשונה את היבוסים, "ויגע בצנור", הינו שיכבש ראשונה המגדל החזק. רואים שמצודת ציון נקראת בכתוב צנור ומגדל. ומבאר לדברינו דצנור מסמל את היסוד שבמלכות של ציון, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (טז) אמר אברהם ליצחק בנו, העבד הזה חשוד על כל עריות שבתורה העבד הזה מרמה בו, שנאמר "כנען בידו מאזני מרמה", ראה שמא נגע בצנור, תביא הנערה האהלה ותוציא בתוליה באצבע. וכן מגדל מסמל את היסוד כמובא ב'ספר הלכות' להאריז"ל (פ' נח ע' מא). וכן הכתוב (דה"א יא, ה) "ויאמרו ישיבי יבוס לדויד" ס"ת יסוד דהמלחמה היתה על היסוד שבמלכות שהיה ביד היבוסים. וכן "יבוס לדויד" בגימטריא עונה, דדוד הוציא מהם את מקום העונה דקדשה. עין בזהר (תיקונים לט.) שהספירות הן צנורות. וכן ספירה בגימטריא צנור. וכן מובא ב'ש"ל ה' (וישב תורה אור) 'כל העולם כלו נזון בשביל חנינא בני', בזכות חנינא בני 'בשביל' לשון שביל וצנור, שדרך הצנור של חנינא בני כל העולם נזון.

מובא באגרות ה'חתם סופר' בשם רבו רבי נתן אדלר זצ"ל שהטעם שאין לומדים בליל ניטל שניטל ונתלה אותו האיש, הוא אותו טעם שאין לומדים בליל תשעה באב, כאבלות על חרבן הבית. וצריך להבין מדוע תליתו של אותו האיש שנתלה על ידי הסנהדרין משום שהיה מסית ומדיח, לאחר ששנה ופרש, יש לה בחינה פחרבן ירושלים, עד כדי כך שהשתלשל המנהג בקהלות ישראל בכל הדורות שלא ללמד בלילה הזה כמו בליל תשעה באב. והוסיף הרה"ג ר' חיים גלנדאר שליט"א שכאן עוד יותר חמור מתשעה באב, שהרי בתשעה באב לומדים בדברים המתירים, וכאן נהגו שלא ללמד כלל. וכן בליל תשעה באב, זה דין, וכאן זה מנהג. ומנהג הוא גבה יותר מדין, כמובא ב'מסכת סופרים' (יד, יח) **מנהג מבטל הלכה**. ועוד צריך להבין מדוע דוקא ממעשה זה שאותו האיש פרש מדרך התורה ג' שנים, נולדה תנועת הנצרות שרב אמות העולם נמשכו אחריה עד היום, וגרמו הרבה צרות לישראל בכל הדורות. ובפרט שהיתה טענה על רבי יהושע בן פרחיה שדחה את אותו האיש וגרם לו לפרש מדרך התורה. כמובא בגמרא (סוטה מז) **תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא פאלישע שדחפו**

לגחזי בשתי ידיו, ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו. נראה לבאר על פי דברינו שלאחר חטאי המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חרבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סמל והיה ה'מכה בפטיש' של חרבן ציון, שנחרבה לפני חרבן ירושלים. שהרי כל ענין החרבן הוא כניסת המחיצה של אמות העולם שלוקחים את השפע של הקדשה לעצמם, והחרבן והמחיצה התחילו בחרבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חרבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך כשנחרב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) **אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם**. כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדשה כבר הולך לאמות העולם. ולכן המדרש מציין **אריה הרוג**, המסמל את מלכות בית דוד, **"גור אריה יהודה"**, וכן **קמח טחון**, מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד. וכן כתוב (תהילים קלג, א) **"כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צוה הוי"ה את הברכה חיים עד העולם"**. ורואים שמציון באה הברכה לכל העולם. וכן מובא ברמב"ן (דברים לג, א) **זאת הברכה, הוא שאמר דוד "זאת היתה לי כי פקדין נצרתיו"**, ורמז לציון עיר דוד כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם.

וכן מציינו במדרש (ילקוט ישעי' שמב) **אמר רבי לוי כל פעלות טובות ונחמות שעתיד הקב"ה לתן לישראל אינם אלא מציון. עז מציון שנאמר "מטה עזך ישלח ה' מציון". ישועה מציון שנאמר "מי יתן מציון ישועת ישראל". שופר מציון שנאמר "תקעו שופר בציון". ברכה מציון שנאמר "יברכך ה' מציון". טל חיים מציון שנאמר "כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם". עזר וסיוע מציון שנאמר "ישלח עזרך מקדש ומציון יסעדך". תורה מציון שנאמר "כי מציון תצא תורה"**.

עין ברד"ק (תהילים פז, א) שפשוטות **"הר ציון"** בכתובים היא **עיר דוד**, ולפעמים גם הר הבית נקרא הר ציון, בפרט כשיש לשון **"הררי קדש"** או **"הררי ציון"**. וכן מובא ב'מצודת דוד' (תהילים מח, א) ש"הר ציון" הפונה לעיר דוד. וכן מובא בקנטרס מהגרי"מ מורנגנטרן שליט"א שדוד התגורר 33 שנים במצודת ציון, כל השנים שמלך בירושלים, ואת הר הבית הוא גלה וקנה רק בסוף ימיו. ממילא רב המקומות בהם דוד מזכיר ציון בכתובים, עקר הכוונה למצודת ציון.

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק **"ונוצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם יו"ד המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני

הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **ישוע היה גלגול עשיו**. וכל הגאלה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין **שפ"ו**, כמוכא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו האריז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי**. ורואים שהגימטריא של **דוד בן ישי** היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את ניקת **עשיו** דרך **ישוע** משם, ולהחזיר את השפע ל**דוד בן ישי**. וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא.) **בעשו כתוב ויצא הראשון אדמוני וגו', והלא כתוב גם בדוד ויביאהו והוא אדמוני, אלא עשו מן זהם הזהב ועשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בעשו כתוב בו "אדמוני פלו כאדרת שער" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובדוד כתוב "עם יפה עינים וטוב ראי".** וכן שם **שפ"ו** מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא ושופך ראש ואתה תשוּפְנוּ עקב". דרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין **המשיח** ל**נחש** שהם אותו מספר כידוע. וכפי שמוכא שם בתרגום ירושלמי **עתידין הינון אליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביומוי דמלכא משיחא**. וכן שם **שפ"ו** מרמז ב'הגדה של פסח': **שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו**. וכן שם **שפ"ו** הוא הג' אותיות הראשונות של **שופר** של משיח. והוא בגימטריא **פרוק**. וכן שם **שפ"ו** ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "**ויקרא שמו פרץ**" (תהילים קכו, ב) אז ימלא שחוק פינו ולשונו רנה". וכן שם **שפ"ו** במלוי האותיות **שי"ן פ"א ר"ו** בגימטריא **מלך המשיח**. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **שכינה**. ועם האותיות בגימטריא **שטף** שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) **"וקצו בשטף"**. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **"פקד ופקד"**, עם האותיות והכולל.

וכן נוצרי אותיות **ציון ר'**, דאות ר' מסמלת את **הרע** כידוע. או באפן אחר, **נוצרים** אותיות **ציון מר**, **דעמלק** הוא בגימטריא **מר**, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של עשו, והוא היסוד דקלפה שמשפיע לכל השבעים אמות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן השקוץ הגדול שבנו הנוצרים בהר ציון הוא של הגרמנים שהם כידוע מזרע עמלק ועשו. והוסיף הרה"ג ר' יצחק בוגנים שליט"א שהספירה הנוצרית החלה בשנת **3760** לבריאת העולם, ואז התגבר הכח של עשו שהוא בגימטריא **376**. וכן רואים בגמרא (סוטה מז.) שהחטא הראשון שחטא אותו האיש לאחר שרבי יהושע בן פרחיה נדהו, היה שהעמיד **לבנה** לעבודה זרה. ולבנה מסמלת את מלכות בית דוד שהיא בבחינת אבן, שנקראת **לבנה**, על שם **הלבנה**.

מוכא בקנטרס מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאלה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאלה השלמה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) **"ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה המלוכה"**. ורואים שתחלת עלית המושיעים היא

"בהר ציון", ששם שופטים את "הר עשו", היינו שעוברים את הניקה של עשו מציון, ואז "והיתה לה" המלוכה".

מובא במלבי"ם (יחזקאל לב, יז) שהמלחמה של גוג ומגוג בין אדום וישמעאל, תהיה מלחמת דתות, מפני שאמונתם מפרדת. ומבאר לדברינו כיון שיעשו תקון בציון שתפסיק את ניקת הנוצרים משם, ממילא תפסק גם ניקת הישמעאלים שיונקים מירושלים, כפי שבארנו שירושלים תלויה בציון. וכשירגישו אמות העולם שהדתות שלהם כבר אינם נותנים להם שפע, תתפתח מכך מלחמת גוג ומגוג, על אמונותיהם, ותבא הגאולה לישראל.

להלן נביא פסוקים מנבואת ירמיה על הגאולה העתידה, ורואים שירמיה רמז עוד קודם שבאו הנוצרים לעולם, על התקון שיעשו בציון בזמן הגאולה; שיתקנו את הקלוקל של הנוצרים בציון, ושל העוברים והפסחים, ושהשפע יחזור לצד הקדושה. כמו כן הוא מרמז על קלפת יון שיושבת באיים, והיא הלעמת זה של התורה שבאה מציון, כדבארנו במאמרי חנכה. [ברור שהפסוקים אינם מדברים על הנוצרים הרשעים, ורק בתורת הרמז מסתתר מתחת למלים, התקון של קלוקל הנוצרים והעוברים והפסחים בציון]: (ירמיה לא, ה) "כי יש יום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל ה' אלהינו: כי כה אמר ה' רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע ה' את עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ צפון וקבצתיים מירכתי ארץ במ עור ופסח הרה וילדת יחדו קהל גדול ישו בו הנה: בבכי באו ובתחנונים אובלים אל נחלי מים בדרך ישר לא יפשו בה פי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא: שמעו דבר ה' גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו: כי פדה ה' את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ובאו ורננו במרום ציון ונהרו אל טוב ה' על דגן ועל תירש ועל יצהר ועל בני צאן ובקר והיתה נפשם כגון רנה ולא יוסיפו לדאבה עוד". נסח זה של "עור ופסח" מופיע רק פעמים בכל התנ"ך, כשכבש דוד את מצודת ציון, ובנבואת ירמיה הזאת שהבאנו על הגאולה העתידה. וכן פסח מרמז על חג הפסח זמן הגאולה העתידה, וזה היה גם הזמן של חרבן ציון כשנתלה אותו האיש בערב פסח כידוע, לכן התקון בציון יהיה שוב בזמן זה. וכפי שמצינו בזהר (פנחס רמט): שבי"ד בניסן ה' ינקם בעשו בזמן הגאולה. ונביא את לשונו: "ובחדש הראשון", מי הוא ראשון, זה ניסן. ובי"ד שלו, "ויאמר כי יד על פס יה". שם נשבע להעביר מהעולם זרעו של עשו עמלקיים. וכן מצינו בגמרא (פסחים ה). בשכר שלשה "ראשון" זכו לשלשה "ראשון", ועין שם במהרש"א שבזכות הפסוק "ביום הראשון תשביתו" נזכה להכרית זרעו של עשו, שכתוב עליו, "ויצא הראשון אדמוני". וכן מצינו במדרש (שמ"ר טו, א) כשיצאו ישראל ממצרים אמר להם הקב"ה אין לכם חדש אחר גדול מזה, לפיכך נקרא ראשון, שנאמר "ראשון הוא לכם", וציון נקרא ראשון, ועשו נקרא ראשון, ומשיח נקרא ראשון, יבא הקב"ה שנקרא ראשון ויבנה בית המקדש שנקרא ראשון ויפרע מן עשו שנקרא ראשון ויבא משיח שנקרא ראשון בחדש הראשון.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג שלנו.

הגר"ש וואזנר שליט"א מלחמת גוג ומגוג בפתח.

שמעתי מיהודי שהיה נוכח במפגש שערך ראש העיר בני ברק אצל הגר"ש וואזנר שליט"א בערב חג הסוכות תשע"ג. ואמר שהגר"ש דבר כרבע שעה על כך שמלחמת עולם עומדת לפרץ בקרוב והיא תהיה מלחמת גוג ומגוג.

עין בגירסת הגר"א על המכילתא (שמות יד, ט), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הניץ החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג. וכן מצינו במדרש (ילקוט שיר השירים תתקפח) אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו שנאמר "עתה אקום יאמר ה', עתה ארומם, עתה אנשא". ושמעתי מהרמ"ז שליט"א שג' שעות אותיות תשע"ג. וכן תשע"ג בגימטריא הניץ הושענא רבא. וכן הנסח שאומרים בתקון חצות ונאמר לעם דל השואל. ובא לציון גואל. בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' צ' ח' שליט"א שהכתוב (תהלים קלז, ח) "בת בבל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו", בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שבשנת תשע"ג בגימטריא בתשרי עתידין להגאל. וכן תשע"ג ר"ת תשרי גאולה עתידה. וכן בתשע"ג באתב"ש בגימטריא בחג הסוכות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שנסח התפלה הן גאלתי אתכם אחרית פראשית אותיות כ"א תשרי, יום הושענא רבא. וכן פראשית בגימטריא הכתוב מדבר על הגאולה (בראשית נ, כד) "ואלהים פקד ופקד אתכם". והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שנסח המדרש אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו, יוצא גימטריא מדקת של נסח הגמרא (שבת קיח). ניצול משלש פורעניות מחבלו של משיח, ומדינה של גיהנום, וממלחמת גוג ומגוג.

מצינו במדרש (ויק"ר י, ה) "שאלתיאל" שממנו השתלה מלכות בית דוד. היינו שלאחר חרבן בית ראשון נשארו מבית דוד רק שני שרידים צדקיהו ויכניה, והיו אסורים בבית הסהר שנים רבות, ולאחר שנהרגו כל בני צדקיהו היה חשש גדול בעם ישראל שלא יהיה שריד לבית דוד, כי ירמיה נבא שה'

קלל את יְכַנֶּה שִׁיחָה עֲרִירִי, וְלֵאחֶר שִׁיכְנִיה עֲשֵׂה תְשׁוּבָה בְּבֵית הַסֵּהר, ה' בְּטַל שְׁבוּעָתוֹ. וּמִסְפָּר בְּמִדְרָשׁ (שם יט, ו) אֵיךְ נוֹלַד שְׂאֵלְתֵי־אֵל שְׁמִמְנוּ הַמְּשִׁיכָה הַשּׁוֹשְׁלֵת לְבֵית דָּוִד: בְּקִשׁוֹ מֵאִשֶׁת נְבוּכַדְנֶצַּר שְׁשִׁמָּה הָיָה שְׁמִירָעָם, שֶׁתְּבַקֵּשׁ מִבְּעָלָה לְהַתִּיר לָאִשֶׁת יְכַנֶּה לְהַפְגִּס לְבֵית הַסֵּהר, וְלֵאחֶר שְׁנְבוּכַדְנֶצַּר הַסְּפִים, שֶׁלְּשַׁלּוֹ אֶת אִשֶׁת יְכַנֶּה בְּחֻבְלִים, וּבַתְּחִלָּה לֹא בָּא עָלֶיהָ כִּי הִיְתָה נֹדֶה. וְלֵאחֶר שֶׁסָּפְרָה וְנִטְהָרָה שֶׁלְּשַׁלּוֹ אוֹתָהּ שׁוֹב, וְהָיָה גַם שְׁנַתְעַבְרָה מִמְּנוּ מְעַמָּד, וְנוֹלַד מִמֶּנָּה הַשְּׁתִּיל לְבֵית דָּוִד, לְכֵן קָרְאוּ לוֹ שְׂאֵלְתֵי־אֵל כְּדַבְרֵי הַמִּדְרָשׁ שֶׁהִבְאִנוּ. וְיוֹצֵא שְׁכָל מֵהוֹתוֹ שֶׁל שְׂאֵלְתֵי־אֵל הַנְּרַמְזָת בְּשֵׁמוֹ, הִיא הִיְתוֹ הַשְּׁתִּיל שְׁמִמְנוּ יֵצֵא הַמְּשִׁיחַ. וְכָתַב לִי הַרְהַ"ג ר' בְּנִימִין אֵיזֶנְבֶּרְגֶּר שְׁלִיט"א שְׂשִׂאֵלְתֵי־אֵל בְּגִימְטְרִיא תשע"ב, הֵינּוּ שְׁנִשְׁתַּל לְצַדִּיק שְׁנַת תשע"ב. וְזֶה לְשׁוֹן הַרְמ"ע מִפְּאִנּוֹ (מַעֲיָן גַּיִם' ח"א לִיקוּטִים) עֲתִיד זְרוּבָבֶל בֶּן שְׂאֵלְתֵי־אֵל לְקוֹם וְלוֹמַר יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמִיהָ רַבָּא עַד קֵץ מְשִׁיחִיהָ, הוּא הַקֵּץ שְׁנִשְׁתַּל עָלָיו לְלִבִּי גְלִיתִי וְלֵאבְרֵי לֹא גְלִיתִי. וְעַל אוֹתָהּ שְׁעָה נֶאֱמַר "ה' עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם". וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי שְׁרָשֵׁי הַשְּׁמוֹת' (אוֹת א סימון קמ"ה סעיף ב') שֶׁלְמִטְטְרוֹן נִתְגַּלָּה הַקֵּץ כִּינּוּן שֶׁהוּא בְּסוּד הַלֵּב שֶׁלְלִבִּי גְלִיתִי. וְכֵן בְּמִטְטְרוֹן גְּלִיתִי עִם הַמַּלְאָכִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁ"עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" ר"ת ע"ב, וְהָאוֹת לְפָנָי "עַמּוֹ" הִיא ת', וְהָאוֹת אַחֲרַי הַב' שֶׁל "בְּשָׁלוֹם" הִיא ש' יַחַד נִרְמַז תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֶּרְגֶּר שְׁלִיט"א שְׁנִסַּח הַתְּפִלָּה 'הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם' בְּגִימְטְרִיא תשע"ג. וְכֵן "יוֹם נִקְם בְּלִבִּי" גְּלִיתִי. בְּגִימְטְרִיא תשע"ג.. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (קה"ר יב, ט) רַבִּי שְׂאוּל דְּנִנְה מִתְּנִי לָהּ בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן אִם יֹאמַר לָךְ אָדָם מִתִּי קֵץ הַגְּאֻלָּה, הֲוִי אוֹמֵר לוֹ: כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי כְּתִיב". וּבֵאֵר הַרְהַ"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁהַמִּדְרָשׁ מְרַמַּז עַל שְׁנַת תשע"ג. לְכֵן הִנְסַח כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי כְּתִיב עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמַּלְאָכִים בְּגִימְטְרִיא תשע"ג. וְכֵן נִסַּח הַמִּדְרָשׁ (שמו"ר לב, ט) בְּשִׁעָה שִׁיגְלָה הַגְּאֻלָּה עִם הַמַּלְאָכִים בְּגִימְטְרִיא תשע"ב.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי שְׁעָרֵי אוֹרְחָה' (ב' ט) כְּשֵׁא"ל ח"י נְבֻדָּל וּמִסְתַּלֵּק מֵהַשְּׂכִינָה אֲזִי הוֹלְכָת בְּגִלוּת תַּחַת שְׂאֵר מְמַשְׁלוֹת וְנִפְחוֹת נְכַרְוִיּוֹת, וְהַסּוּד: "וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבִירָתָהּ", לְפִיכֵן אָמְרוּ: צָרִיךְ לְסַמֵּךְ גְּאֻלָּה לְתַפְלָה, כִּי סוּד גְּאֻלָּה, אֵל ח"י, וְסוּד תַּפְלָה, שְׂכִינָה, וּבִהְיוֹתָם שְׁנִיחָם סְמוּכִים זֶה לְזֶה אֲזִי הַכֹּל בְּיַחְוֹד בְּשִׁלְמוֹת וּבְבִרְכָה. רוֹאִים שֶׁסְמִיכוֹת גְּאֻלָּה לְתַפְלָה מִיַּחַדְתָּ יְסוּד וּמִלְכוּת, בְּסוּד יַחְוֹד ב' מְשִׁיחִים. וְכֵן מוֹבָא בְּשַׁעַר מֵאֲמָרֵי רַשְׁבִּי לְהַאֲרִיז"ל (תְּרוּמָה) בְּסִמְיַכָּת גְּאֻלָּה לְתַפְלָה מִתְמַזְג הַדִּין וְהַרְחָמִים וּמִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל יְדֵי שְׁנִיחָם יַחַד. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁכָל הַסּוּמֵךְ גְּאֻלָּה לְתַפְלָה בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְכֵן הַכְּתוּב "וְהָיָה לְעַת עָרַב יִהְיֶה אוֹר", בְּגִימְטְרִיא גְּאֻלָּה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּבְגִימְטְרִיא שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וּבְגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית א, ב) "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (פְּסַחִים נד.) שְׁבָעָה דְּבָרִים נִבְרְאוּ קִדְּם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, אֵלוֹ הוּן, תוֹרָה, וְתְשׁוּבָה, וְגוֹן עֶדֶן, וְגִיחָנָם, וְכִסָּא הַכְּבוֹד, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְשְׁמוֹ

שֶׁל מְשִׁיחַ. לְכֹן שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שֶׁנִּבְרָא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, בְּגִימְטְרִיָּא הַכְּתוּב שֶׁמְדַבֵּר עַל הַמְּשִׁיחַ קֹדֶם בְּרִיאַת הָעוֹלָם. "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֵף".

"אֲזַ נְדַבְרוּ יְרָאֵי ד' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ד' וַיִּשְׁמַע". הַנְּבִיא מְדַבֵּר עַל תְּקוּפַת עֲקֵבְתָא דְמְשִׁיחָא וּמְצִינָא שְׂיֵשׁ חוֹבָה מִיַּחַדְתָּ בְּאוֹתָהּ עַת לְהַדְבְּרוֹת בְּנוֹשָׂא חֲזוּק הָאֱמוּנָה. כִּי בְיָמִים טְרוּפִים אֵלּוּ צְרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה טְהוֹרָה וּתְמִימָה שֶׁכֵּל מֵה שְׁקוּרָה אֵינּוּ אֵלָּא הַכְּנָה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה וְעַת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמְמַנָּה וּמְתוֹכָה וְיִשְׁעֵי. עַל כֵּן אֲבָרַךְ מְחַבְּרֵי הַסֵּפֶר הַזֶּה, שֶׁבָּא לְמִלְאַת צוֹ הַשְּׁעָה לְגִלוֹת מִתּוֹךְ דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים וְחִז"ל מֵה פֶּשֶׁר כָּל הַמְּאוֹרְעוֹת אוֹתָנוּ, וּמִתּוֹךְ זֶה שְׂרוּאִים אָנוּ כְּמָה תּוֹאֲמִים לְהַפְּלִיא דְּבָרֵי חִז"ל, הַגְּאוּנִים וְהַרְאֻשׁוּנִים, עִם כָּל הַקּוּרָה לָנוּ, גִּדְעֵי שְׁכָמוֹ שֶׁנִּתְקַיְמוּ הַרְאֻשׁוֹנוֹת כִּן יִתְקַיְמוּ הָאֲחֵרוֹנוֹת. [מִתּוֹךְ הַסְּכֵמַת הַרְה"ג ר' צְבִי קוֹשֶׁלְבֶּסְקִי. שְׁלִיט"א]. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א וּבְזָכוֹת הָאֱמוּנָה יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ גְּאוּלָּה תְּשַׁע"ב.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (פְּנַחֵס רֵמוֹ) שְׁלַעֲתִיד לְבֵא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יְנַצֵּחַ אֶת אָדוֹם, וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יְנַצֵּחַ אֶת יִשְׁמַעֲאֵל, וּמִשָּׁה יְנַצֵּחַ אֶת הָעַרְבִי רַב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁמְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יְנַצֵּחַ אָדוֹם בְּגִימְטְרִיָּא תְּשַׁע"ה.

המעוניינים להצטרף לשיעורים בספר סוד החשמל מידי ערב בשכונת גבעת שאול בירושלים יתאמו בטל: 026537343

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי הוידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 24 שיעורים ניתן להעלות בקישור

<http://www.youtube.com/playlist?list=PL768C2EA3BC5678C6>

קישור למאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג.

<https://docs.google.com/open?id=0B-ynlIXzn7XTHk5UINNUEpYNjg>

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניו ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.